

Het microklimaat Stijn Meuris over TAZ-verwante zaken

TAZ is dik halfweg, het glas is zowel half leeg alsook half vol. Het is half leeg omdat er hier de afgelopen zes dagen al bijzondere zaken te zien waren. Acts en concerten die glans vertoonden en hun publiek met verstomming en in bewondering achterlieten. Maar het is ook half vol, omdat er nog straffe dingen op de agenda staan.

Halfweg doet rare dingen met de mens. Het idee dat het aan het aflopen is, dat alles enkel nog leidt naar de eindafwikkeling. Het is zoals met de zomervakantie, die is – niet geheel toevallig – vandaag ook precies halfweg. Dat vond ik vroeger altijd een beetje onheilspellend; dat diezelfde periode vrijaf nu nog eens exact ging volgen, maar dat het daarna weer uit was met de pret. Die eerste helft, die geeft uitzicht op nog meer onbekommerdheid. Die tweede helft, die leidt tot niets. Al kwamen de beste vakantiemomenten vaak pas in augustus. Ik maak me sterk dat het met TAZ ook zo is. Augustus, de oogstmaand.

Gisteren alvast de maand juli in schoonheid afgesloten, althans op muzikaal gebied. Eerst het zwaar onderschatte Nona Mez op de bühne van Café Koer (songs meneer, en mensen die die songs weten te temmen), en daarna Dez Mona in de Terminus. Een waarlijk fantastische doortocht. Eentje dat aan de ribben blijft kleven. Bezoekers hadden meteen na de wonderlijke prestatie van zanger (ik vind even geen beter woord dan 'zanger', maar d'r moet vast iets bestaan dat het treffender samenvat) Grégory Frateur behoefte aan opvang, te leek het wel. Wie was die man, en waarom zong hij zo onaards mooi? Vragen vragen vragen.

En omdat ik nu eenmaal vreemd in mekaar steek, vond ik het rijtje Nona Mez, Dez Mona en Monza wel stijlvol klinken. Het klinkt alsof je d'r bij het scrabbelen veel punten mee kan scoren. Hoe dan ook, het deed plezier om eindelijk ook eens op dat podium te staan, na wekenlang met de programmatie bezig te zijn. Een soort ontlasting was het. De warmte welke weldadig op uit Café Koer, en we hadden het gevoel van thuis te komen, we moeten daar niet flauw over doen. Het was geweldig, dank u wel, u allen. Op naar meer.

Stijn Meuris, eerstaanwezig klimatoloog

Aidi in Club Terminus

'Het is niet omdat je als muzikant vijftien centimeter hoger dan het publiek staat, dat je *larger than life* bent'

Aidi Hendricks verbaasde vorig jaar vriend, vijand en jury op Theater aan Zee met zijn warmbloedige en doorleefde songs. Dit jaar staat hij er terug, met een pak nieuwe nummers, een andere groepsbezetting en een zo mogelijk nog groter relativeringsvermogen.

Vorig jaar was je – de enige – muziklaureaat op Theater aan Zee. Heb je er voordeel uit kunnen halen?

Aidi: 'De TAZ on Tour langs een aantal grotere culturele centra in Vlaanderen is alleszins een goede leerschool geweest, een test ook, om te zien of we al dan niet klaar waren voor een wat groter publiek. Muzikaal bleefte we er te staan, maar organisatorisch lang nog niet. Ik heb door scha en schande moeten ondervinden dat het verre van evident is om muzikanten uit alle hoeken van België op tijd op de juiste plek te krijgen. Dan merk je toch dat je een goede manager of boekingskantoor nodig hebt als je professioneel met muziek wil bezig zijn.'

Hoe concreet zijn de plannen voor een debuutplaat intussen?

'Er zijn altijd plannen voor een plaat. Maar er zijn zo veel keuzes waarmee je rekening moet houden: welke nummers willen we op de plaat, naar welk genre neigen we, wie vragen we voor de productie? De meeste producers die we al benaderd hebben zien mij louter als een singer-songwriter, en hebben vrij brave productie-ideeën. Ik word daar zenuwachtig van, omdat ik net zo goed passionele en zelfs harde nummers maak. Ik heb met andere woorden een producer nodig die mij lawijdt durft laten maken. (lacht) Stefan Tanghe, de zakelijk leider van TAZ, heeft me vorig jaar na het festival eens meegetroond naar Serge Feys (*de pianist van Arno, nvdr*), en toen hebben we samen naar mijn muziek geluisterd. Zijn eerste opmerking was dat de nummers nog te veel gericht zijn op live uitvoering, dus er is best nog veel werk aan de arrangementen. Serge heeft wel gezegd dat hij interesse had, maar ik ben altijd zeer voorzichtig omtrent beloftes in de muziekwereld. De bereidwilligheid is groot, maar de agenda's zijn vaak te druk.'

Maar je zet door, terwijl jij eigenlijk helemaal niet zo'n grote ambitie had om muzikant te worden, toch?

'Muziek maken is leuk, maar ik vind andere dingen gewoon veel belangrijker. Een gezin stichten, gelukkig zijn... Dat lijkt me een grotere uitdaging dan een plaat maken. Weet je, ik heb lang in de sociale sector als opvoeder gewerkt, en ik besef nu dat ik vroeger veel meer *hands on* dingen kon veranderen. Nu kan ik er wel over zingen of over leuteren in interviews, maar ik mis het directe *doen*, het zorgen voor andere mensen. In de muziekwereld is het zo gauw ikke, ikke. Het is niet omdat je als muzikant vijftien centimeter hoger dan het publiek staat, dat je *larger than life* bent. Zo belangrijk zijn wij muzikanten nu ook weer niet.'

Waarom dan volharden?

'Als ik probeer te stoppen, merk ik toch dat ik vanuit een bepaalde onrust steeds weer naar die gitaar grijp. Het zit in mij. En eens ik op dat podium sta, vind ik het super. Misschien zit er dus toch een onweerstaanbare drang in mij om iets uit te dragen. Ik kan me bijvoorbeeld niet voorstellen dat ik ooit een cd maak waar geen sociaal geëngageerde nummers op staan. Ik vind dat mijn taak.'

Nogal wat muzikanten zullen het wat dat betreft oneens met jou zijn.

'Cynisme en onverschilligheid zijn in, hè. Maar ik ben niet zo. Ik ben nog een van die met-uitsterven-bedreigde types die ervan overtuigd is dat er nog goede mensen rondlopen en dat de wereld kan verbeterd worden.' (lacht)

Vandaag, om 20u30 in Club Terminus. Volledig interview te lezen op www.taz.be.

TAZETTE

EDITIE # 07 WO 01/08

GRATIS - V.U. LUC MUYLEAERT, VAARTDIJK ZUID 31, 8432 LEFFINGE

Hoe schoon de zomer toch kan zijn

Foto: Thomas De Meyer

Nona Mez / Dez Mona / Monza

Gefluister en geschreeuw

Café Koer, 20u30, Club Terminus, 21u en Café Koer, 22u30, gisteren – Het is niet te begrijpen dat slijmsporen zoals *wannabees* Pim en Wouter en evolutionaire dieptepunten à la Christoff overal te lande volle zalen trekken en getalenteerde, integere muzikanten zoals de mannen van **Nona Mez** nauwelijks aan de bak komen. Afijn, het is niet anders en we wisten dat al langer dan vandaag, maar we wilden het toch nog eens kwijt.

Het was waarschijnlijk wel de bedoeling niet, maar door omstandigheden zoals dat dan heet, belandde dit fijne groepje in de grote tent. Een beetje ongelukkig eigenlijk, want de melodieuze, intimistische en ietwat mistroostige luisterliedjes – waar overigens niks viel op af te dingen – van Geert Maris en gevolg verdwenen er in de leegte. *Eilaci*, drierwerf!

Kwam daar bovendien nog bij dat het concert deels overlapte met dat van **Dez Mona** – zowat de hotste en de hipste groep van het moment – dat in de Club optrad. En wij kunnen veel, maar onszelf in twee delen hoorde daar tot nader order niet bij. Dus ruilde uw – chronisch goedgeluimde en altijd zeer gewillige – dienaar tegen een uur of negen met spijt in zijn linkerhart de tent voor Club Terminus. Dez Mona in de Club was dan wel weer een goede zet. Er is voor deze jazzy muziek immers geen beter decor denkbaar dan dit sympathieke zaaltje waar de tijd letterlijk (de klok boven de bar wijst eeuwig twintig na één aan) is blijven stil staan.

Al bij de eerste noten van *Listen To The Way It Goes*, een lekkere lap *late night* jazz, beseften wij dat we een beestig concert zouden meemaken. Op het moment dat zanger Gregory Frateur zijn keelgat openzette werden wij helemaal stil. U ook trouwens, want je kon een speld horen vallen. Het volgende anderhalf uur was een van de absolute muzikale hoogtepunten uit ons nog jonge leven. Er werd geswingd dat het een lieve lust was en de muzikanten overtroffen elkaar nu eens in soberheid, dan weer in virtuositeit. Sublieme pianosolo's (in *Blue Girl*, bijvoorbeeld), briljant slagwerk, een bijwijlen bezwerende contrabas (in *Forgive My Tears*) en een stemmige accordeon wisselden elkaar af. Frateur kermde en krijste, fluisterde en huilde, zong en zuchtte. Bovendien is zijn frasering uitmuntend en bewees hij, kronkelend om zijn microfoonstandaard, een eerste klas performer te zijn. Af en toe hadden we zowaar de indruk dat het Beëlzebubs balorkest was, daar op de bühne. 'The say the devil is in my soul, but I feel good', klonk het op een bepaald moment en godverdomd yes, it really felt good! Afsluiten deed Dez Mona met Nina Simone's *How Long Will I Wonder This Time*, waarna nog een adembenemende bisronde volgde. Het enige wat hier van onzentwege nog past is een welgemeend bedankt. *Merçi!*

Monza dan. Meuris en de zijnen verkeerden in wereldvorm en speelden een *best of* met *Satelliet Suzy* en *Ik hou van u*, een tweetal in geheel nieuwe arrangementen gegoten Noordkaap-klassiekers. Wij waren – naar goede gewoonte – net iets te laat omdat Dez Mona wat was uitgelopen, maar gelukkig net op tijd voor *Alles half* – nog altijd de strafste songtekst die wij kennen. Daarna viel het gewoon niet meer stil. Scheurende gitaren, beukende drums, een retestrakke bas en een nu en dan zeer catchy piano (bij *Dood aan alle meisjes* moesten wij zelfs even aan *Take It Easy* van Mika denken), het klopte allemaal, mede dankzij de superieure klank (merçi, techniekers!) in de zaal. Indrukwekkend wat Stijn Meuris met zijn stem kan en vooral hoe hij ons er warm en koud tegelijk van liet krijgen. Van zijn geschreeuw in *Vertrouwd hart* worden wij na zoveel keer luisteren steeds weer stil. Respect! (MV)

TAZETTEKLAP

Wie de tampon weet te spotten die aan, in, op of onder het artiestenonthaal hangt te bengelen, krijgt een kus van juffrouw Ilse van de balie en mag een bank vooruit.

Een uitspraak gehoord aan het buffet in de keuken:
Kok: 'Vis of vlees?'
Eter: 'Wat is het verschil?'

c. Wim Opbrouck

Ik zit op de bank in de bocht en ik word oud.

De bocht is de bocht van Oostende, op de dijk aan het Kursaal. Daar staat, met de bocht mee, als een halssnoer aan het Kursaal, een rij witte banken. Die banken zijn zelf ouderwets als een bocht vormgegeven.

Ik ken geen mooiere bocht en geen betere plek voor banken. Er zijn ook veel te weinig banken in de wereld, soms moet men jaren wandelen om er een tegen te komen. En dan is het vaak te laat.

Al jaren, telkens als ik in Oostende ben, denk ik: ik moet daar eens gaan zitten. Die banken trekken aan mij. Soms kijk ik naar de mensen die er plaats nemen. Meestal zijn het mensen die dat doen na een heel leven. Ik herinner me niet ooit iemand weer te hebben zien opstaan.

Ik weet wat er zal gebeuren als ik zelf ga zitten: ik word oud. Bij oud zijn stel ik mij voor: zolang het duurt nog kijken naar het laatste dat men wil zien.

Dan komt de bocht van Oostende in aanmerking. Het kan er verschrikkelijk tochten alsof de twee grote, belangrijke deuren er tegenover elkaar openstaan: de eerste en de laatste, die van het begin en het einde. In die bocht kan het waaien bij het leven.

Maar nu, nu ik er dan toch maar ben gaan zitten, in een rustige zomerdag, is het er bijna windstil. Alsof de twee deuren dicht zijn en er geen enkele uitweg meer is.

De toekomst geeft mij op de bank, in al de belachelijkheid van mijn verbeelding, een stok. Ik houd hem tussen mijn twee stekjes van benen, steun erop en kijk naar het laatste dat ik wil zien.

Zo dus zit ik te denken op de bank in de bocht.

Ik heb altijd graag gefantaseerd over de oude dag. Meestal houd ik het inderdaad bij één dag. Eén oude dag.

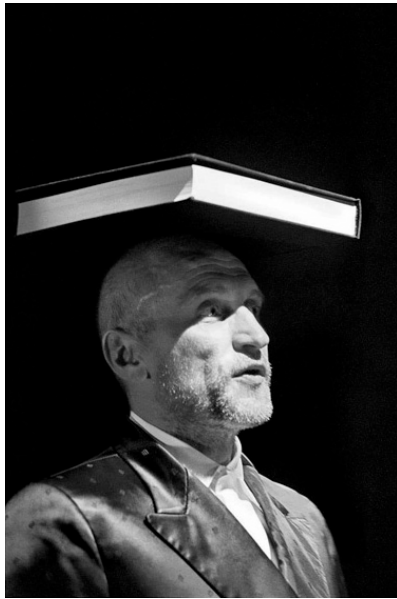
Nu zit ik dus op die bank te denken aan die ene stokoude dag. Het is niet onprettig. Voor mij, in die bocht van leven en dood, speelt zich de uitgelatenheid af. Met mijn stok in mijn hoofd, in mijn denkbeeldige laatste witte pak met strohoed, sluit ik de ogen. Drie geluiden overheersen: het gejoel van kinderen, het licht brommen van de zee en het gehuil van de meeuwen. Die geluiden wil ik wel meenemen. Om ze daar af en toe aan te zetten. Herinneringen aan het theater aan zee.

Als ik mijn ogen weer open, wandelen nog altijd de dagjesmensen voorbij. Wat een wonderlijk woord, dagjesmensen. Mensen van één dag. Dagjesmensen. Mensen van één dag. Het is vandaag groene vlag. Alles mag. Nog geen tijd dus om oud te zijn.

Ik steun op de stok in mijn hoofd, laat mijn blik gaan over de vrouw die vlak onder de groene vlag te zonnen ligt. Alles mag vandaag. Ik doe wat niemand mij heeft voorgedaan: opstaan van de banken in de bocht.

Ik zet mijn zonnebril van het leven op en ga even dichterbij naar de liggende vrouw kijken. Ze maakt geen enkel geluid, bruinen is een doof gebeuren. Maar ook haar geluid wil ik meenemen. En ik gooi mijn stok in de lucht, zwier feilloos mijn hoed over haar billen en begin bijna te fluiten.

Bernard Dewulf

c. Kurt Van der Elst

WANTED * WANTED * WANTED

Lieve adoptieouders

Animal-animo! Op de medewerkers-camping is tot grote schrik van de stadsdiensten een vervaarlijk beest gesignaleerd. De zielig-eenzame **cavia** schept voor de plichtsgetrouwe ambtenarij van Oostende zowaar een dubbel probleem: 1.) een veiligheidsprobleem, aangezien in de overheidsgebouwen geen dieren mogen aanwezig zijn. 2.) een ethisch dilemma, aangezien de fundamentele levensvoorwaarden voor het beestje niet meer in overeenstemming zijn met de conventie van Genève, nu de cavia van zijn vrijheid is beroofd en in een kooitje vertoeft. Wie laat zijn hart spreken en verlost TAZ van deze verscheurende kwestie? De verantwoordelijke persoon bij de Stad Oostende is mevrouw Valcke, hoofd van de Dienst Onderwijs. (Nvdr: In Bolivia is gegrilde cavia een lekkernij. Try it!)

Mysterieuze schutter

Op de terreinen van TAZ is door de alerte barmannen een onverlaat met een **waterpistool** gesignaleerd, die mensen die te lang op de WC zitten op gluiperige wijze, euh, natmaakt. Onder de deur, wel te verstaan, vetzakken. Niemand is op de hoogte van de identiteit van deze geheimzinnige onverlaat, maar namen van verdachte personen zijn welkom op de TAZette-redactie. Tip: zet eens de vijs op de barmannen - ze weten ongetwijfeld meer, maar je kent die types, ze praten enkel voor een prijsje. Whodunnit?

Zeevolk

Vrijdagnamiddag neemt **Miet Warlop** een actie op voor *Play The Life*. De sympathieke kunstenaar zoekt daarvoor veel zwemmend volk. Noteren alvast! Morgen meer uitleg in de TAZette!

TELEX

De voorstelling *Boris Isnietch* om 19u30 (Leopoldpark) wordt vandaag afgelast.

Kortfilms vandaag: *The piano, her shoes and his lover* van Barend Weyens. ++ *Seven times upon a time* van Michèle Vanparrys. ++ *Quietus* van Alexander Decommere. ++ *In de voetsporen van Jaklien Pollentier*, door Yahya Terryn.

Stabilisé vandaag: *Concrete-Country*

De Enthousiasten zijn terug, hoera!

'Hij schrijft. Hij schrijft niet. [...] Hij heeft honger. Hij vloekt op de wereld. Hij gaat niet dood. Hij is een kunstenaar.' Op basis van *Memoires van Stefan Czarniecki* van de Poolse avant-gardist Witold Gombrowicz en een essay van Paul Auster getiteld *The Art of Hunger* maakten Dirk Van Dijck, Ryszard Turbiasz en Johan Dehollander *We save no lives*. *We save no lives* is niets minder dan de glorieuze comeback van De Vereniging van Enthousiasten voor het Reële en het Universele; de naam waarmee het trio zichzelf bijna twintig jaar geleden bedacht en waaronder het onconventionele producties creëerde als *Marche funèbre pour chat* (1989). *We save no lives* is evenmin een evidente voorstelling maar evenaart voornoemde (hernomen in 2005) in mysterie en gelaagdheid. Vertrekkende van de vraag 'Wie is de kunstenaar' en uitgaande van het feit dat de antwoorden wel absurd zullen zijn, hoeft dat laatste niet te verwonderen.

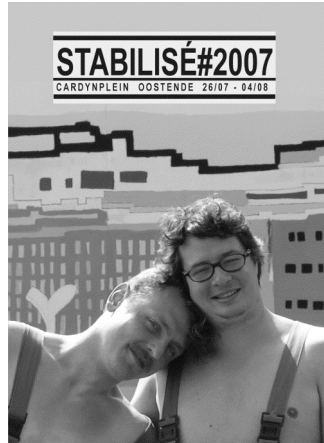
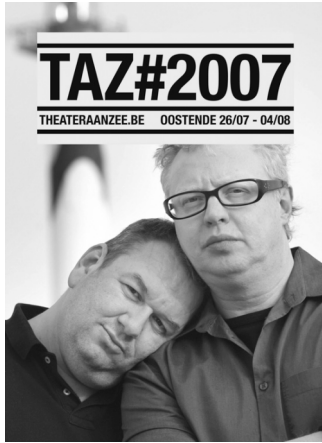
In Austers essaybundel zijn beschouwingen over Kafka en Beckett opgenomen, wie gaat snuisteren in het werk van Gombrowicz stuit op woorden als 'obsessieve sacraliteit', 'groteske logica' en 'absurdisme'. De voorstelling van De Enthousiasten lijkt een perfecte vertaling van deze begrippen in woord, beeld en klank. *We save no lives* rijgt bevreemdende scènes aan elkaar waaruit we slechts langzaam een mogelijke consistentie distilleren. Er is een jongen, geboren uit een Poolse vader en een joodse moeder die elkaar haten. Hij wil graag bij de groep horen, maar hij is slechts een 'neutrale rat', zonder bestaansrecht. Hij wordt soldaat, om zodoende dat bestaansrecht op te eisen. Dezelfde act van zelfbevestiging pleegt hij later in het schrijven, want voor een kunstenaar is schrijven leven, en omgekeerd, maar 'Je moet eten om te kunnen schrijven'.

Een beetje vaagjes allemaal? Vrees niet, de knetterende vonken tussen de drie zeer verschillende acteurs - de ontroerende stunteligheid van Dehollander, de felheid van Turbiasz en de bezieling van Van Dijck - zijn angstaanjagend en opwindend tegelijkertijd, hun spel balanceert voortdurend tussen waanzin en slapstick. Vooral Van Dijck blijkt een geniale verteller met lichaamstaal: nog voor hij een woord spreekt is de vreemde gloed in zijn ogen voldoende om ons aan onze stoel te nagelen.

De scènes zinderen van spanning en roepen herinneringen op aan het lichamelijke theater van Grotowski, met z'n rituele dansen en omfloerste mystiek. Vraag ons niet wat het precies is, maar het lijkt wel alsof er tussen de drie voortdurend een dreigend geheim trilt, een geheim dat op het punt staat ontsluit te worden. Misschien is het het geheim van het kunstenaar zijn? Levens reddend doen deze drie heren niet, maar straf theater maken des te meer. (EC)

Op wo 1, do 2 en vr 3 aug om 20u30 in de Victoriazaal.

Zoek de 7 verschillen

Stijn Meuris over de TAZ-affiche: 'Hoe meer ik ernaar kijk, hoe meer ik vind dat Wim en ik eruit zien als twee oude homo's die steun zoeken bij elkaar om overleefd te blijven.' Dat hebben ze bij cirQ ook begrepen. Spontane reactie Xavier Cloet van *Stabilisé* (links op de rechterfoto): 'Jamaja, dat is ook zo.'

Vanavond neemt *Uitgelezen* Dimitri Verhulst en zijn werk onder de loep. Hoewel wij zelf niet totaal onmondig zijn, vielen wij toch op ons achterhoofd en bleven stevig botsen toen wij kennismaakten met de rijke woordenschat waarvan deze jonge literaire leeuw zich bedient - we testten even of ook *Uitgelezen*-gast Wouter Deprez op de hoogte was van de betekenis van de volgende woorden, geplukt uit Verhulst' parel *Mevrouw Verona daalt de heuvel af*.

Wouter Deprez, stand-upcomedian

Kossems:

Deprez: 'uiers' / Van Daele: halskwab bij runderen

Atavisme:

Deprez: 'iets wat op genot gericht is' / Van Daele: het opduiken bij een nakomeling van een kenmerk dat vroegere generaties bezaten, maar dat in tussenliggende generaties niet, of niet meer voorkwam

Uitvademen:

Deprez: 'het meten van de afstanden die een stinkende adem aflegt' / Van Daele: met de vadem meten, uitmeten

Overwinningskokarde:

Deprez: 'een carnavalsslinger' / Van Daele: overwinningsteken, bevestigd aan het hoofddekseel

Pernambuco: Braziliaans roodhout / Van Daele: Bravo, Wouter, correct!

Vermaagschappen:

Deprez: 'iemand quoteren op de hoeveelheid die hij eet' / Van Daele: tot verwant maken

Dagzomen:

Deprez: 'ondergaan van de zon' / Van Daele: aan de oppervlakte komen

Merkeldag:

Deprez: 'de dag waarop Angela Merkel kanselier werd' / Van Daele: lotsdag (<volksgehoof)

(EC)

Winwinwin! Wie de betekenis kent van de volgende prachtige woorden mailt ze als de wiedeweerlicht naar dagkrant.taz@tartart.be. Winnaars krijgen een pintje (of twee) op kosten van de TAZette-redactie: *nebulist, horsten, schaloos schieten, spietelingen, edders, wegdodijnen, een daapse god, een halve gitaan. Eat this*, Herman Brusselmans!

TAZETTERAZI

De grootste en de kleinste vrijwilliger (Foto: Thomas De Meyer)

Magische tickets (Foto: Thomas De Meyer)

Opening hondentoilet *Stabilisé* (Foto: Kristien Verhoeven)